

benytte gennemsnitstakster i stedet for individuelle opgørelser i forhold til den enkelte borger, fx ved ophold på en døgninstitution for børn eller et botilbud til voksne med handicap. Det kan i sådanne tilfælde også være hensigtsmæssigt med aftaler om, hvordan udgifterne skal opgøres og placeres, hvis enkelte eller få beboere i en boform ud over den hjælp, som typisk indgår i boformen, har brug for supplerende hjælp.

Det kan aftales, at betalingen fastlægges endeligt på grundlag af budgetterede udgifter, men det er også muligt at indgå aftaler om efterreguleringer.

Der vil således være meget vide muligheder for, at amtskommuner og kommuner aftaler sig frem til praktiske og hensigtsmæssige metoder for, hvordan de faktiske udgifter opgøres. Men hvis ikke andet er aftalt, så er det de individualiserede omkostninger til den hjælp, som den enkelte har modtaget, der skal betales for.

Grundtaksterne er angivet på årsbasis, og grundtaksten skal derfor i de enkelte sager omregnes til det relevante tidsrum for det tilbud, som der er tale om.

Det er op til kommunerne og amtskommunerne selv at fastlægge, hvordan de faktiske udgifter opgøres, og hvordan der omregnes fra årstakster til takster for det relevante tidsrum. Hvis der eventuelt på disse områder opstår uenighed, kan denne ikke afgøres af Socialministeriet eller de sociale klagemyndigheder. I sidste instans vil en tvist herom henhøre under domstolene.

Til stk. 1, nr. 1.

Ved ophold i særlige dag- og klubtilbud efter §§ 16 og 23 foreslås grundtaksten fastsat til 283.000 kr. årligt.

Til stk. 1, nr. 2.

Det foreslås, at grundtaksten for døgnophold for børn og unge under 18 år fastsættes til 390.000 kr. Dog gælder for familiebehandling en grundtakst på 390.000 kr. årligt for det første barn eller ung, og 195.000 kr. årligt for hver yderligere person uanset om der er tale om et barn eller en voksen.

Til stk. 1, nr. 3.

For døgnanbringelser og udslusningsophold efter § 40 b, jf. § 62 a af unge mellem 18 og 22 år foreslås grundtaksten fastsat til 282.000 kr. årligt.

Efter § 62 a kan kommunen træffe afgørelse om at opretholde et døgnophold i et anbringelsessted efter lovens §§ 49 og 51 ud over det 18. år. Alternativet til et tilbud om at opretholde et døgntilbud efter § 62 a vil normalt være et tilbud, der som udgangspunkt også er omfattet af grundtaksten, fx ophold i botilbud efter §§ 92 og 93. Ud fra et substitutionsprincip foreslås det

derfor, at døgnanbringelser efter § 62 a indgår i grundtakstmodellen.

Til stk. 1, nr. 4.

For hjælpeordningen efter § 77 foreslås grundtaksten fastsat til 282.000 kr. årligt. Da det foreslås, at udgifterne til hjælpeordningen efter § 77 bliver omfattet af grundtakster, og dermed skal finansieres på samme måde som boformer til handicappede, foreslås det, at kommunerne ikke længere skal have statsrefusion til disse udgifter.

Til stk. 1, nr. 5.

For amtskommunale tilbud efter § 87 (beskyttet beskæftigelse) og § 88 (aktivitets- og samværstilbud) foreslås grundtaksten fastsat til 61.000 kr. årligt. Udgifter efter § 89 til aflønning indgår i den foreslåede grundtakst.

Hvis en kommune etablerer tilbud efter § 87, stk. 4, eller § 88, stk. 3, er udgifterne til disse tilbud ikke omfattet af grundtakstfinansiering, og udgifterne afholdes 100 pct. af kommunen.

Til stk. 1, nr. 6.

For ophold i amtskommunale boformer beregnet til længerevarende ophold efter § 92, til midlertidigt ophold efter § 93 eller i boliger, der er oprettet af eller efter aftale med amtskommunen efter § 115, stk. 4, jf. § 105, stk. 2, i lov om almene boliger samt støttede private andelsboliger m.v. foreslås grundtaksten fastsat til 282.000 kr. årligt.

Dette gælder dog ikke for døgntilbud efter § 85 og § 93, stk. 1, nr. 2, til stofmisbrugere, jf. forslaget til § 131 c, stk. 1.

Til stk. 1, nr. 7.

For hjælp til boligindretning efter § 102 foreslås grundtaksten fastsat til 100.000 kr. på årsbasis.

Forslaget indebærer, at hvis der – forudsat at visitationsproceduren i forslaget til § 131 b er fulgt – til en person bevilges en ombygning eller lign., hvor udgiften overstiger 100.000 kr., skal amtskommunen afholde udgiften over de 100.000 kr.

Betingelsen om 100.000 kr. årligt har den betydning, at hvis der bliver behov for at bevilge yderligere hjælp efter § 102 til pågældende inden for det år, der følger efter tidspunktet for bevillingen, der oversteg 100.000 kr., vil disse udgifter skulle afholdes af amtskommunen. Det er herved en forudsætning, at fremgangsmåden i § 131 b er fulgt, og at amtskommunen konkret er enig i hjælpen til boligindretning.

Kommunerne og amtskommunerne kan indgå aftaler om, hvordan ordningen praktisk tilrettelægges.